

thingsmand for 10de Kreds (M. P. Bruun), hvis hele Virksomhed jeg har overordentlig megen Grund til at anerkjende, at udtale, at jeg maaskee har fremhævet et Punkt for stærkt, med Hensyn til hvilket han havde Ret. Med Hensyn til selve Indholdet af Beslutningen erkjender jeg, at det ikke er fremkommet som overraskende, idet Sagen har været discuteret, og de fleste Medlemmer under Forhandlingerne af en anden Lov have havt Leilighed til at danne sig en Mening derom. Dette troer jeg at skylde den ærede Rigsdagsmand at sige.

Frolund: Der staaer nu engang: „beslutter“; det staaer der, og det kan ikke komme bort; det er maaskee en Fornæst, men her skulle vi holde os til de lovlige Former, og jeg troer ikke, det er lovligt, at Landstthinget tager en saadan Beslutning. (Flere Stemmer: Ja saa!).

Christensen: Jeg troer rigtignok, at det vilde have gjort en Forskiel, hvis der havde staaet, som den ærede Ordfører yttrede, at det maatte forstaaes: „beslutter for sit Vedkommende“; men det staaer der ikke, der staaer: „beslutter“, at Lønningerne skulle være saa og saaledes. Jeg vil ikke karakterisere det, jeg vil ikke anføre Noget, der kan see ud som en haard Bebreidelse imod dem, der bedømme Forholdet anderledes, der bedømme det saa mildt, som f. Ex. den ærede Taler her ligeoverfor mig fra Svendborg. (Ploug) eller, hvad jeg vilde sige, fra Fyen. Men der er en anden Betragtning. Det forekommer mig aldeles upraktisk; enten vi vedtage dette Forslag eller vi ikke gjøre det, er jeg, og troer jeg, Enhver, der kjender de i det andet Thing stedbundne Forhandlinger, overbevist om, at ingensomhelst Banſtelighed derved skaffes afveien. Vi naae Intet ved at tage en Beslutning, hvis tvivlsomme Tilstedelighed ganske sikkert maa ligge for Dagen for Enhver. Den Sag, man vil hjælpe paa ved den foreslaaede Beslutning, kunde maaskee bedre hjælpes, i alt Fald rettere bedømmes, paa et noget senere Stadium end i dette Dieblis; men det ligger ikke for.

Rosenørn: Jeg vil kun i Anledning af den sidste ærede Talers Ytringer bede om, at han vil lægge Vægt paa, at der staaer: „Thinget beslutter“. Det er altsaa Landstthinget, der beslutter, og jeg synes, at Landstthinget maa som Corporation have Lov til at tage en Beslutning. Hvad Betydning der kan tillægges Beslutningen, er et Spørgsmaal, jeg ikke videre skal inblade mig paa at drøfte; men jeg vil dog tillade mig at bemærke, at jeg ikke har Noget imod at stemme for dette Forslag, idet jeg derved mener at tilkjendegive for mit Vedkommende — og de Herrer, der stemme for Forslaget, maae det ogsaa for deres Vedkommende — at det er vor alvorlige Hensigt at gaae ind paa den Reform, hvorom der her er Tale (Hør! Hør!), og jeg troer ogsaa, at Forslaget har givet Anledning til, at vi fra den høitærede Juſtitsministers Side have faaet en bestemt Udtalelse om, at ogsaa han er enig i Reformationen. Jeg troer altsaa, at Beslutningen vil i alle Tilfælde have den Betydning, at det ikke med nogenſomhelst Forbehold for Fremtiden vil kunne siges, at Landstthinget eller Regjeringen eller Juſtitsministeren ikke virkelig med fuld Beviſthed om, at det er det Rette, og med fuld god Tro, gaaer ind paa Reformationen. Dette troer jeg er Betydningen og Meningen af Beslutningen, og denne Betydning troer jeg er fuldkommen lovlig. Jeg troer ikke, der kan være det Allermindste imod, at Thinget skulde være besejret til at tage en saadan Beslutning, og jeg troer ogsaa, at denne vil have en væsentlig Betydning i den af mig omtalte Retning.

F. Nielsen: Jeg troer, at det i England er ganske almindeligt, at udtale en Overbeviſning i Beslutnings-Form, saa at Udtrykket: „beslutter“ der ofte kun betyder: „udtaler som sin Overbeviſning“. Netop naar man ikke har Myndighed til at sætte en Sag igjennem, saa kan Ordet „beslutte“, brugt om denne Sag, ikke tages i den Betydning, hvori det i vort Lovsprog i Almindelighed tages, men kun i den, der er laant fra den engelske Sprogbrug: udtale som sin Overbeviſning. For mig staaer det aldeles tydeligt, at det har været Forslagsstillernes Mening, at Thinget skulde